

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **S. A.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem, se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 4. 2014, č. j. 29 Az 12/2013 – 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Janu Urbanovi, advokátovi, se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 9. 2013, č. j. OAM-1287/LE-C09-LE05-2006 rozhodl tak, že se žalobci neuděluje azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“) a doplňkovou ochranu mu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou zamítl shora označeným rozsudkem Krajský soud v Hradci Králové a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud v první řadě podrobně zrekapituloval skutečnosti uvedené žalobcem při jednotlivých pohovorech konaných v průběhu správního řízení. K námitce žalobce, že žalovaný pochybil, pokud řádně neproověřil jeho zdravotní stav, mající vliv na schopnost žalobce popsat svůj azylový příběh, krajský soud uvedl, že žalobce jak v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak i v průběhu pohovoru uváděl, že trpí epilepsií a měl úraz hlavy, ovšem v souvislosti s touto skutečností nic nenavrhol, ani nepředložil žádný dokument či lékařský nález. V posledním pohovoru pak žalobce uvedl, že ho zdravotní potíže v běžném životě neomezují. Krajský soud dále poukázal na skutečnost, že před započítáním každého z pohovorů se žalovaný dotázal žalobce, zda se cítí zdravý a schopen pohovoru, přičemž žalobce neuvedl, že by tomu tak nebylo. Z uvedených důvodů proto shledal krajský soud tuto žalobní námitku účelovou. Ohledně dalších námitek žalobce krajský soud plně odkázal na argumentaci žalovaného o nevěrohodnosti tvrzení žalobce obsažené na str. 8 – 12 rozhodnutí žalovaného,

v níž se žalovaný vyčerpávajícím způsobem vypořádal s tvrzeními žalobce vztahujícími se k jeho údajnému vztahu k Běloruské národní frontě (dále též „BNF“), ať již se jedná o její sídlo, členské průkazy, různé akce a demonstrace, její cíle, složení a frakce; s údaji o jeho zaměstnáních v Bělorusku, vylepování letáků, zadržení a příjezdu advokátů BNF v souvislosti s různými akcemi a s časovými a místními údaji o údajném znásilnění manželky žalobce. Krajský soud se po pečlivém přezkoumání věci ztotožnil se závěrem žalovaného o naprosté nevěrohodnosti žalobcových tvrzení a poznamenal, že žalobce legálně vycestoval ze země původu, držel cestovní pas a vystupoval pod mnoha různými jmény. Zcela jistě se prokazoval průkazem bulharského občana. Ani tyto skutečnosti nepřidávají podle krajského soudu žalobcovým tvrzením na věrohodnosti.

[3] K tvrzení žalobce, že se do země původu nemůže navrátit, neboť tamním orgánům je z evidence Interpolu známo, že byl žadatelem o azyl v cizině a byl by tudíž uvězněn, krajský soud uvedl, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky opakovaně páchal závažnou trestnou činnost násilného charakteru (byl pravomocně odsouzen za těžké ublížení na zdraví a opakované loupežné přepadení spáchané se střelnou zbraní) ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a ztotožnil se s argumentací a závěrem žalovaného, že tato skutečnost vylučuje možnost udělit žalobci mezinárodní ochranu ve formě doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítal, že krajský soud se nevypořádal s jeho námitkou, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné z důvodu opakovaného porušení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle stěžovatele totiž žalovaný nedbal dostatečně povinnosti zjistit řádně stav věci a nevypořádal se se skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci a tvrzeními žalobce uvedenými v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při pohovorech v průběhu správního řízení. Odůvodnění rozsudku krajského soudu označil stěžovatel za nedostatečné, neboť krajský soud se většinou omezil na opakování tvrzení stěžovatele a závěrů žalovaného, aniž by se stěžovatelem uváděnými důvody věcně zabýval a nikterak nezdůvodnil a neobjasnil, jakým způsobem dané skutečnosti hodnotil. Podle stěžovatele tak je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[5] Stěžovatel dále namítal, že žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil nedostatečné množství relevantních podkladů, a to zejména ve vztahu ke stěžovatelově zdravotnímu stavu a jeho politickým aktivitám, neboť si opatřil pouze obecné informace o zemi původu bez dostatečného důrazu na případné pronásledování nebo jiné poškozování členů BNF. Závěrem stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že jeho kasační stížnost je přijatelná, neboť svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy. V této souvislosti uvedl, že krajský soud pochybil, když z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, jak se vypořádal s konkrétními tvrzeními stěžovatele, která nepochybně mohou mít význam z hlediska možného naplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť má za to, že rozsudek krajského soudu byl vydán v souladu s právními předpisy a pouze v obecné rovině uplatněné kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné. S rozsudkem krajského soudu se žalovaný ztotožnil. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že stěžovatel v kasační stížnosti blíže neupřesňuje, jaké konkrétní podklady si žalovaný neopatřil, ač dle názoru stěžovatele měl. Tato námitka tak je uplatněna pouze v povšechné podobě a není tak způsobilá zpochybnit závěry krajského soudu. To samé pak platí v případě tvrzení stěžovatele, že se krajský

pokračování

soud řádně nevyřadil s jeho žalobními námitkami. Stěžovatel nadto měl možnost již v rámci správního a soudního řízení předložit či navrhnout jemu známé důkazní prostředky, což však neučinil. Žalovaný uvedl, že k posouzení věci shromáždil dostačující podklady a to i s ohledem na závěr o nevěrohodnosti azylového příběhu předestřeného stěžovatelem. Z další obecné námitky stěžovatele, že soud odkázal na závěry žalovaného, nevyplývá žádné konkrétní pochybení soudu. Pokud se soud po přezkoumání věci ztotožní se závěry žalovaného, nelze ve skutečnosti, že na tyto závěry ve svém rozhodnutí odkáže spatřovat jakékoli pochybení. V této souvislosti žalovaný odkázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 129. Žalovaný dále uvedl, že kasační stížnost neobsahuje žádné konkrétní tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem spatřuje stěžovatel její přijatelnost ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a navrhl proto, aby ji Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost ve smyslu ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s.

[7] Po konstatování přípustnosti podané kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda tato kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení příslušná kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesab vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Podle tohoto judikátu „*přesabem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor ke určitému typu případů či právních otázkách. Přesab vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů*“.

[8] O přijatelnou kasační stížnost se tak podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, může jednat mj. „*tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti*“.

[9] V souzeném případě však Nejvyšší správní soud neshledal, že by tyto podmínky byly splněny a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[10] K obecné námitce stěžovatele týkající se nedostatečných skutkových zjištění, Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že jak žalovaný, tak krajský soud se vypořádaly se všemi námitkami a tvrzeními stěžovatele. V případě této námitky odkazuje Nejvyšší správní soud rovněž na svou judikaturu, např. na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 – 61, kde konstatoval, že za situace, kdy námitky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla

oporu ve spise. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, č. 312/2004 Sb. NSS, v němž uvedl, že „pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatel v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistil důsledně skutečný stav věcí, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí“. V souvislosti s uvedenou kasační námitkou je třeba uvést, že žalovaný má povinnost zjistit skutkový stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žadatel o mezinárodní ochranu uvedl v průběhu správního řízení. Povinnost správního orgánu zjistit úplně a přesně skutečný stav věci tak je limitována tvrzeními žadatele o azyl, což Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 42.

[11] V souvislosti se stěžovatelovými výpověďmi, které byly žalovaným a krajským soudem označeny za nevěrohodné, je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 – 40, podle kterého „jelikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem, než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru zásadním měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezmíní ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností“. I v posuzované věci byla žalovaným a soudem shledána celá řada zřetelných a zásadních rozporů ve skutečnostech a tvrzeních obsažených v pohovorech, které byly rozebrány v kasační stížnosti napadeném rozsudku a především pak v rozhodnutí žalovaného. Také Nejvyšší správní soud má za to, že jednotlivé výpovědi stěžovatele se od sebe lišily v podstatných okolnostech natolik, že to není možné vysvětlit ani dlouhým časovým odstupem mezi jednotlivými pohovory a mezi pohovory a stěžovatelem popisovanými událostmi.

[12] Za nejvýznamnější z celé řady rozporů ve stěžovatelových výpovědích, jež žalovaný podrobně popsal v odůvodnění svého rozhodnutí, považuje Nejvyšší správní soud to, že stěžovatel v pohovoru dne 14. 7. 2000 (konaném v rámci předcházejícího řízení o udělení azylu, které bylo zastaveno v roce 2002) uvedl, že byl od 24. 7. 1997 členem BNF, tuto skutečnost uváděl rovněž v průběhu pohovorů konaných v roce 2006, při pohovoru v roce 2013 se však již označil pouze za sympatizanta strany. Při pohovoru dne 24. 11. 2006 stěžovatel uvedl, že nikdy neměl žádné doklady o svém členství v BNF a jestli někdo dělal členské průkazy, pak to byly padělky. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 11. 2000, č. j. 138116/2000-LP však jednoznačně vyplývá, že obě frakce BNF členské průkazy v roce 1997 (tj. v době, kdy stěžovatel tvrdil, že byl členem BNF) vydávaly. Při pohovoru v roce 2000 stěžovatel uvedl, že se milice pokusila jeho manželku znásilnit a o tomto pokusu společně s manželkou sepsal oznámení, které předali „otci mého přítele náměstkovi městské milice“. Při pohovoru konaném dne 24. 11. 2006 však uvedl, že jeho žena byla znásilněna a že si na prokuratuře na znásilnění své ženy stěžovatel sám, neboť ona byla vystrašená a byla proti tomu, aby stížnost podal. V roce 2006 uváděl, že v rámci BNF se podílel zajištění tisku opozičních novin (jejich název si však nepamatoval) a letáků na Ukrajině a jejich pašování do Běloruska, v prvním řízení o žádosti o mezinárodní ochranu však tyto skutečnosti vůbec neuváděl.

[13] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že žalovaný se vyčerpávajícím způsobem vypořádal s tvrzeními žalobce a jeho závěr o nevěrohodnosti stěžovatelových výpovědí je zcela správný. Krajský soud tudíž nepochybil, pokud poukázal na závěry žalovaného, se kterými se posléze ztotožnil. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zmínit rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130,

pokračování

v němž vyslovil, že „*je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, sbodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soublasnou poznámkou.*“ S ohledem na výše uvedené je dále zřejmé, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jak se toho stěžovatel dovolává v kasační stížnosti.

[14] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti. V dané věci je zřejmé, že stěžovateli tato příležitost byla dána prostřednictvím pohovorů konaných v předcházejícím řízení dne 14. 7. 2000 a v nynějším řízení dne 24. 11. 2006, 12. 12. 2006 a 12. 8. 2013, z kterých však vplynuly rozpory, které žalovaného a soud vedly k závěru o jeho nevěrohodnosti. Nejvyšší správní soud k tomu rovněž poznamenává, že stěžovatel, ač řádně a včas předvolán, se nedostavil k soudnímu jednání konanému dne 14. 4. 2014 u krajského soudu, a nevyužil tak možnosti zjištěné rozpory ve svých předchozích tvrzeních a výpovědích případně vysvětlit. K tomu je třeba poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 – 105, dle kterého, „*pokud se ve výpovědích žadatele vyskytuje značné množství rozporů, které není schopen zdůvodnit, nelze ministerstvu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. (...) Vzhledem k těmto rozporům ve výpovědích (...), nelze ministerstvu ani krajskému soudu vytýkat, že posoudily (...) výpověď jako nevěrohodnou a neshledaly (...) existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.*“.

[15] K námitce stěžovatele ohledně porušení § 3 správního řádu Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.*“ Těmto požadavkům krajský soud a především pak žalovaný správní orgán poukazem na zásadní rozpory ve výpovědích stěžovatele dostály.

[16] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil nedostatečné množství relevantních podkladů. Z informací o zemi původu stěžovatele obsažených ve správním spise je totiž patrné, že žalovaný si obstaral jak obecné informace, tak i informace konkrétně se vztahující ke stěžovatelovým tvrzením (viz např. již zmíněná informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 11. 2000, č. j. 138116/2000-LP, a dále i aktuální informace z 6. 6. 2012 a z 15. 7. 2013). S ohledem na skutečnost, že sám stěžovatel u pohovoru dne 12. 8. 2013 uvedl, že ho jeho zdravotní stav v běžném životě neomezuje, nelze přisvědčit ani námitce, že žalovaný pochybil, když si neobstarával bližší podklady k jeho zdravotnímu stavu.

[17] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky vznesené stěžovatelem v jeho kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

[18] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[19] Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Janu Urbanovi, advokátovi, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 10. 2013, č. j. 29 Az 12/2013 - 13, jehož náklady nese stát, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti ze dne 6. 5. 2014 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupci stěžovatele náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3.400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 714 Kč. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 4.114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2014

JUDr. Jirí Palla
předseda senátu